

438
8

DEO OPTIMO MAX.
UNI E T TRINO,
VIRGINI DEI - PARÆ, ET S. LUCÆ
Orthodoxorum Medicorum Patrono.

QUÆSTIO MEDICA,
QUOD LIBETARIIS DISPUTATIONIBUS
mane discutienda in Scholis Medicorum, die Jovis decimo quinto mensis
Novembris, Anno Domini M. DCC. LIX.

P R A E S I D E

M. NATALI-NICOLAO MALLET, Doctore Medico.

An in morborum Therapeia habenda sit ratio Epidemie græssantis?

I.

EPIDEMICI morbi sunt ii qui ex communi causa oriundi plures, simul, in eodem loco aggrediuntur. Nullum est morbi genus luctuosius: nam jure affirmaveris plures eâ peste quam ceteris omnibus morbis è medio tolli homines: nullum curatu difficilius, deficiente sapienti medici optimo duce experientiâ, deficientibus libris quos consulat: nullum denique morbi genus Epidemij latius diffusum, nullum frequentius ingruit. Etenim ne unus quidem effluit annus in cuius curriculo morbum Epidemicum saltem unum quivis non nominet & plures non indicet medicus sagax & exercitatus *, qui vel aperte seviunt, vel occulte suam indolem aliis morbis imperitiuntur; quod quidem accuratissimâ sedulitate inveniendum est Medico laudis & felicium successuum cupido. Non ignoramus

A

* Baillou,
Sydenham,
Gerbefius,
Winterin-
gham, Hur-
ham, &c,

2

plurimos Medicos & imprimis recentiores ubique gloriari se
morbum quemlibet citò & tutò sanare posse, nullâ Epidemiarum
ratione habitâ. Contra illos contendimus morborum cognitionem
esse sæpius dubiam absque Epidemiac grassantis præviâ notitiâ, &
in illorum Therapeiâ illius Epidemiac rationem esse habendam.

I. I.

IN plerisque morbis *indications* curativæ certæ desumuntur
ex observatione exquisitâ symptomatum; quibus *indications*
bus si Medicus satisfaciat, medicamentorum idoneorum ope,
brevi felici eventu gaudet: sed Medicina dogmatica quæ has
indications elicetidi methodum optimam nos docet, easdem
regulas ad dignoscendos & curandos morbos tradit, dum gra-
stantur Epidemiac quâlibet. Illas verò si tunc temporis sequere-
mur, in gravibus & funestis erroribus quotidie versaremur; sæ-
piissimè enim, quæ magis indicata nobis videtur curatio ad mor-
bum præsentem debellandum, Epidemico affectu furente, con-
traindicatur; ita ut, si illam adhibeas, morbus citò exasperetur.
Morbi *intercurrentes* qui Epidemias accedunt, illâ medendi me-
thodo tractandi sunt quæ variis Epidemias medetur, sed paululùm
accommodatâ ad morbi intercurrentis accidentia. In quibusdam
annis morbi Epidemici plures simul sâviunt, sed unus eorum præ-
dominio potitur. Tunc famam sibi, & arti honorem ille solus
conciliabit qui sedulò dignoscere poterit quod symptomata in
variis morbis intercurrentibus, quæque Epidemia sibi vindicet; &
an huic vel illi symptomati medendum sit. Sed non semper de-
baccatur Epidemiac omnibus facilè dignoscenda; sæpius serpit
occulta, non nisi à cautissimis deprehensa, suamque omnibus
ferè aliis morbis indolem impertitur, vel ab initio vel alio tem-
pore morbi. Sæpe etiam, concurrente cum Epidemiac morbo pri-
mario, morbus exsurgit cuius indolem non facilè secernas. Deni-
que morbi complures ex quibus alias nullum imminet periculum,
Epidemiac sâviente quâlibet, periculosiores evadunt. Non alia
est investiganda ratio cur, dum grassantur Epidemiac, morbi
cujusvis generis cum successutam infelici tractentur à Medico in
illarum cognitione & curatione rudi. Quæ dicta sunt confirma-
buntur observationibus.

DUM morbi cujusvis generis & imprimis variolæ Epidemicæ fūrunt, eas quovis symptomate & sub variorum morborum specie invaderē, quotidie videre est. Qui tunc symptoma vel morbum mentitum curare suscipit, naturam perturbat operantem. Advertit Sydenham febres pleuritidis symptomatibus stipatas, pleuritidis remediis exacerbari, & multūm diversā methodo sanari, quam Epidemia catarrhalis tunc temporis sāviens indicabat. Deprehendit præterea, uno & altero post graviorem pestem anno, febres omnes indolem redolere pestilentialem, pestisque medelam solam sibi vindicare. Febrēs variolosæ, depuratoriaæ, morbilli, dysenteriaæ per plures annos grassari observatae fuerunt. Tunc illarum indolem induerant morbi *intercurrentes*; quibus ut mederetur Epidemiac ratio erat habenda. Hoc anno inēunte Epidemia catarrhalis, & morbillosa * in his regionibus, cum plerisque morbis tum acutis tum chronicis complicabatur vel commiscebatur; quam si in curatione instituendā, animo præsentem non habuisset Medicus, tūc opum vix attigisset. Sævientibus febribus internittentibus, affectus plurimi varii generis qui periodicè redeunt, intermittentum specifico remedio feliciter curantur. Ex his sequitur morbo Epidemico sævienti serio & semper attendendum esse, & in omni ferè morbo medendi methodum Epidemiac peculiarem adhibendam esse quæ tantummodo ad morbi intercurrentis speciem leviter flectatur.

I V.

CONCLUDERE igitur jubent experientia & ratio, absque Epidemiarum cognitione perfectā, incertam esse morborum multorum curationem: pefœcta requiritur cognitio quæ complectatur Epidemiarum magis frequentium, & imprimis earum quæ aū grassantur vel grassati solitæ sunt, causas, dia- gnosim, prognosim, & curationem: noscat Medicus morborum complicationes, symptomatum contraindicationes, quæ in Epidemias variis sāpiūs observantur: noscat morbos qui eis super- veniunt, aut in quas illæ mutantur: calleat præcipue invadendi modum cujusque Epidemiac proprium, certaque illas distinctionis notas, quas singulis speciebus morbi, naturam impres- sisse, sagax detexit Sydenham. Si talis Medicus accersatur ad

* Ex. Confu-
Mff. D. Bo-
vart, D. M.

¶

ægros febre laborantes, & morbus quivis Epidemicus grassetur, certus brevi fiet de genuinâ morbi indole suâ curâ permissi, pri- maque morbi tempora utiliter impendere ille solus noscet. Hâc ornati doctrinâ Hippocrates, Baillou, Sydenham, Gerbesius dum viverent floruerâ, felicissimique practici habiti sunt.

V.

SED objicit forsitan aliquis qui quantum in institutionibus medicis exercitatus, tantum in praxi ruditus est, sunt certa prin- cipia quæ ad omnes omnino morbos pertinent, & ex quibus hoc vel illud symptoma & phænomena hoc vel illud reme- dium flagitat, unde concluditur certam esse morborum omnium curationem, absque præviâ Epidemiarum cognitione. Illud equi- dem de plurimis morbis verè jaçatur aliquando; affirmari ni- hilominus potest & debet, morbos plerosque huic axiomi non subjacere, dum sœvunt Epidemiarum, teste scilicet repetitâ obser- vatione, testibus exemplis in corollario tertio allatis. Nostram sententiam, ni fallimur, & exemplis adstruximus, & iis argumentis instruximus quibus assentietur quisquis anticipatis opinionibus non fuerit præoccupatus. Maneat hoc igitur inconclusum sœvientibus Epidemiarum singulos morbos earum naturæ nunc magis nunc minus contractæ non immerrito esse suspectos, dubiamque illorum esse curationem, nisi Epidemico affectui & morbo cuilibet accedenti simul medeatur.

Ergo in morborum Therapeia habenda est ratio Epidemiarum grassetur.

D O M I N I D O C T O R E S D I S P U T A T U R I.

M. Joannes Descemet.

*M. Joannes-Baptista-
Franciscus de la Rivière.*

*M. Guîdo - Danièle Despau-
reaux.*

M. Cleriadus Vachier.

*M. Petrus-Josephus Morisot
Deslandes.*

*M. Joannes-Ludovicus-Ma-
ria Solier.*

M. Julianus Buffon.

*M. Petrus Berger, Ceſſi-
ma Principis Parma &
Placentia Duciſſa Archidia-
con.*

*M. Theodorus Baron, Cen-
ſor Regius & Regia Scien-
iarum Academia Pari-
ſiensis Socius.*

Proponebat Parisiis ACHILLES - GUILLELMUS LE BEGUE DE PRESLE,
Aurelianensis, Doctor Medicus Remensis, Saluberrima Facultatis Medicinæ
Parisiensis Baccalaureus, Theseos Author, A. R. S. H. 1759.

A S E X T A A D M E R I D I E M.

Typis Viduæ QUILLAU, Universitatis & Facultatis Med. Typographi, 1759.